

MESSIDOR FILMS

Ficcio

Lles de Cerdanya

Una història d'amor a la muntanya

DANIEL ROMANÍ

És ben feixuc moure el material d'un rodatge. Si és per la muntanya encara més, esclar. I si és per rodar-hi de nit –quan són necessaris un munt de focus–, suposa una feïnada de por. Però per a Cesc Gay no hi ha inconvenients insalvables per explicar amb el cinema una història al lloc adequat. “Sort que vam rodar al setembre i hi havia disponibilitat de jeeps i poca gent a la muntanya”, m'explica el director i coguionista (amb Tomàs Aragay) de *Ficcio*, un film sobre un director de cine (Eduard Fernández) en hores baixes que decideix anar tot sol al Pirineu per escriure el guió de la seva propera pel·lícula. Allà hi retrobarà vells amics, i hi trobarà l'amor (“Ens hem enamorat una mica, oi?”, diu ella –Montse Germán–; disculpeu l'espòiler, que no revela, però, el desenllaç).

Hi ha uns quants elements de ficció, a *Ficcio*. Per exemple, hi ha imatges amb un foc de camp, enregistrades a l'estany petit de la Pera, que avui ja no poden ser reals, perquè està prohibit encendre-hi foc.

WIKIPEDIA

Bens, vaques, cavalls... i la música més trista

Bens, vaques, cavalls, pluja –que explica la verdor del paisatge– i també boira: són alguns dels protagonistes de la Cerdanya. Tots apareixen a *Ficcio*.

A més de Lles de Cerdanya, la pel·lícula també es va filmar a l'interior de l'església de Sant Fructuós de Músser (romànica, amb l'absis ornamentat per fora

amb arcuacions i bandes llombardes), a Puigcerdà i a Prats i Sansor (l'escena dels cavalls). Un dels altres protagonistes del film és la música –tota triada pel mateix Cesc Gay–. El bell repertori inclou, entre d'altres, *Adagio for strings*, de Samuel Barber, per a alguns la música més trista del món.

“Quina dosi té d'autobiografia?”, pregunto a Cesc Gay mentre passem pel nucli antic de Lles de Cerdanya, on es van rodar unes quantes escenes. “El fet que el protagonista sigui un director de cinema que busca la inspiració òbviament parla de mi. La resta del que li passa és mentida, és cinema, és ficció”, em comenta mentre intentem entrar a l'església (segle XVIII). Està tancada. Per què estan habitualment tancades, les esglésies?

“Vam pujar al capdamunt del campanar per filmar l'escena del globus aerostàtic”, m'explica el Cesc. Davant de l'església lleigeixo aquesta història que em crida l'atenció: un veí de Lles va tallar un arbre per fer una menjadora per als seus porcs, i amb la fusta sobrant va fer una imatge de sant Pere per a l'església, ja que no n'hi havia cap. Durant la Guerra Civil va desaparèixer.

Tot caminant, i conversant, passem d'un tema a l'altre. Parlem dels seus referents en el cinema, però em costa saber-los. “Éric Rohmer?”, li pregunto. “Hi ha escenes de *Ficcio* que m'hi han fet pensar”, diu. “N'he vist unes quantes, de pel·lis de Rohmer, però no sé si m'ha influït. No tinc gaire consciència dels cineastes que m'han influït. Gaudixo de moltes pel·lícules, de molts estils, que van des de *La guerra de les gal·làxies* fins a les de Godard”, em diu. Comentem també el fet que compagina la tasca de director i guionista. “Amb aquest doble paper, el guió mai no s'acaba de tancar. És com una partitura que està viva –comenta–. Fins al darrer moment, durant el rodatge, hi introdueixes algun matis”, afegeix.

Dos xalets bessons

Tot seguit fem una caminada d'uns deu minuts muntanya amunt, fins a un lloc anomenat la Mandra, on hi ha dos magnífics xalets, pràcticament bessons. “Al de la dreta vam rodar-hi les escenes d'interior. El fet que estigui distanciat del poble ens va anar molt bé per filmar sense molestar; a més, ens encaixava molt bé amb la història, ja que el protagonista busca un lloc aïllat”, m'explica.

“Vaig aterrar a aquest poble a finals de juliol, per al rodatge, i no vaig tornar a casa fins al novembre. A tot l'equip ens va costar molt tornar a la rutina!”, recorda el Cesc, que va quedar tan captivat per Lles que d'aleshores ençà cada estiu hi passa uns quants dies. “Quan vam acabar la pel·lícula tenia els fills petits i aquest era un bon lloc per estiuajar”, em comenta.

M'acomio de Cesc Gay i d'aquest bonic llogarret ceretà, situat en un replà de la muntanya, a gairebé 1.500 metres d'altitud. És un poble singular en uns quants aspectes, començant pel nom: els seus habitants no en tenen prou amb el monosíl·lab –a la Cerdanya abunden els pobles amb noms curtíssims–, aquí en diuen Lles de Cerdanya. El seu terme municipal és el més extens de la comarca (hi caben fins a dues estacions d'esquí nòrdic, la de Lles i la d'Aransa).

Després d'arrencar el cotxe, des de la finestra lleigeixo en una paret que Lles de Cerdanya està agermanat amb Sant Esteve de les Roures. Es tracta d'una *boutade* d'un veí, esclar. I faig els revolts cap a la plana cerdana mentre penso sobre la fina línia –a voltes inexistent– entre realitat i ficció. ■